

Lyrikk

En Lyrisk stafett

I denne lyriske stafetten vil vi at kolleger skal dele stemninger, tanker og assosiasjoner rundt et dikt som har betydning for dem, enten i arbeidet eller i livet ellers. Den som skriver får i oppdrag å utfordre en etterfølger. Slik kan mange kolleger få anledning til å ytre seg i lyrikkspalten. Velkommen og lykke til!

Tove Rutle – lagleder

Takk for utfordring fra min kollega fra studietiden, Sverre Reiten i Molde.

«Mye er forskjellig, men inni er vi like», står det i en sang. Dette er idyllisk ønsketenkning. Kanskje er det inni at forskjellene er størst. Noen får livet servert på sølvfat, de ser ut til å gå ubekymret fra glede til glede. Andre må kjempe seg gjennom dagene hele livet. De fleste kan oppleve en mørk dag en gang i blant. Mens noen bare håper på en strime av lys – en vakker dag. De fleste av dere vil umiddelbart skjønne hva dette handler om. Vi møter dem på kontoret hver dag.

Dette diktet er til alle dere som har kjent høsten i hjertet, eller som står nært noen som gjør det, og som prøver å trekke dem inn i sommeren.

ETHVERT MENNESKE

har sin egen årstid.

Noen bærer vinteren gjennom alle landskap. Selv ved sommerens festdekkete bord er det som om vinteren har slått rot – for bestandig.

Andre igjen har fått våren plantet i sine grønne hjerter. Se dem, det er vår overalt – i smil og i blafrende kjoler!

Selv bærer jeg høstens umiskjennelige preg. Som liten gutt åpnet jeg denne blå og merkvverdige dør, og siden har jeg båret høsten som en synlig plakett gjennom verden. Jeg bar stive abbor som liten gutt, rammet inn av høst og fallende tårer. Overalt merket jeg høstens blå vind, gjennom alle gater hager stier fulgte den meg med sine sarte såre spørsmål og like såre svar. Selv når jeg traff piken min, kanskje den eneste som tidvis greide å flytte meg en bit inn mot sommerens duftende gressplener, merket jeg de blå, kjølige dragene i ytterkant.

Jeg er over midten av livet nå – og på vei hjem. Jeg går med de to hendene mine gjennom en kjølig høst. Omsider har jeg nådd frem til mitt eget bilde, det som alltid har omsluttet meg – høsten. Jeg verken smiler eller gråter men kjenner dens bløte, blå skygger der de faller overens med mine egne. I bladenes farger og skrukkete former, snart stivnet i oktober frost.

Rolig går jeg videre.

Jeg er på vei mot min egen vinter nå.

Døren er lukket, men vil snart åpne seg og slippe meg inn.

Jeg har intet å frykte.

Så mange har gått den før meg.

Så mange vil følge etter.

Arild Nyquist, 1992

Diktet er fra samlingen «Høst i august». Forfatteren slet med sin angst. Han gikk inn i sin vinter i desember 2004, 67 år gammel.

«Vær vennligere enn du hadde tenkt, for alle du møter kjemper en eller annen kamp.» Første del av setningen er av James M. Barrie. Den siste delen er hengt på av en ukjent vismann.

Jorden kan du inte göra om.

Stilla din häftiga själ!

Endast en sak kan du göra:

en annan människa väl.

Men detta är redan så mycket

att själva stjärnorna ler.

En hungrande människa mindre

betyder en broder mer.

Stig Dagerman, 1954

«Det vi gjør for oss selv dør med oss. Det vi gjør for andre eller for verden blir stående og er udødelig», sa Albert Pine.

Som leger har vi større muligheter enn de fleste til å gjøre noe godt og viktig for andre. Det hender at jeg glemmer det...

Arild Vedvik, Hurdal.

Jeg utfordrer min poesielskende kollega, Morten Finckenhagen, til neste etappe i stafetten.